

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΛΟΓΙΑ-ΕΠΟΧΗ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ

Ο όρος *Εποχή*, παραπέμπει βεβαίως στην *Φαινομενολογία* και στον *Husserl* ο οποίος παρέλαβε τον όρο από τους αρχαίους σκεπτικούς. Και στις δύο φιλοσοφίες η «εποχή» παίζει κεντρικό ρόλο, είναι στο πυρήνα τους, όμως λειτουργεί διαφορετικά για την κάθε μία. Στους σκεπτικούς υποδηλώνει μια στάση σκεπτικισμού και πλήρους αποχής από οποιαδήποτε κρίση: τίποτα δεν δέχομαι, τίποτα δεν αρνούμαι, ούτε επαληθεύω, ούτε διαψεύδω. Αυτού του είδους η «εποχή» έρχεται στο τέλος του στοχασμού, όταν ο σκεπτικός φτάνει στα όρια της φιλοσοφίας, βρίσκεται μπροστά στους περιορισμούς του και αποδέχεται ότι δεν υπάρχει πρόσβαση σε μια αντικειμενική αλήθεια (*«ως προς την αληθινή φύσιν επέχουμε»*). Η φαινομενολογική «εποχή» έρχεται στην αρχή του στοχασμού και διαφέρει από αυτήν των σκεπτικών, καθότι δεν στοχεύει σε μια πλήρη άρνηση και εγκατάλειψη της αναζήτησης της αλήθειας από τον ορίζοντα μας, αλλά στην υιοθέτηση μιας μεθοδικής αμφιβολίας, δηλαδή μιας τέτοιας στάσης, που θα διαλύει κάθε είδους δογματική αντιμετώπιση της πραγματικότητας. Ο σκεπτικός καταλήγει στην «εποχή» ενώ ο φαινομενολόγος ξεκινά από την «εποχή».

Για τον φαινομενολόγο ψυχοθεραπευτή, «επέχω» σημαίνει να μπου σε παρένθεση όλες οι προκαταλήψεις μου, να ανασταλούν όλες εκείνες οι παγιωμένες κρίσεις που με προκαθορίζουν ή με επηρεάζουν προς δογματικές κατευθύνσεις, να αφήσω πίσω μου ακόμη και κάθε φιλοσοφική, θρησκευτική, ιδεολογική ή επιστημονική πεποίθηση. Σημαίνει ότι εκ-θέτουμε τον εαυτό μας σε μια επίπονη και επώδυνη κατάσταση, αφού καλούμαστε να αδειάσουμε το νου μας από καθετί το επίπλαστο, το περιττό, το ψεύτικο, το τυχαίο, το μεροληπτικό. Δεν φτάνουμε όπως οι αρχαίοι στωικοί στον σκεπτικισμό, αλλά μας δίνεται η δυνατότητα να προσεγγίσουμε τα πράγματα σαν να τα ανακαλύπτουμε για πρώτη φορά, ώστε να μπορέσουμε να τα δούμε με μια φρέσκια και καθαρή ματιά. Δεν αρνούμαστε την πραγματικότητα, αλλά την αντιμετωπίζουμε με έναν πιο διαυγή τρόπο.

Σε μια ψυχοθεραπεία προσανατολισμένη προς την *Ερμηνευτική Φαινομενολογία* -και στη βάση του οντολογικού ερωτήματος όπως το θέτει ο *Heidegger*- η *εποχή* ριζικοποιείται επί πλέον ως «*το βήμα πίσω*», επιμένει να στέκεται στην άμεσα βιούμενη πραγματικότητα και αναρωτιέται για τον τρόπο της προ-κατανόησης και της ερμηνεύσεως που εμπεριέχονται σε αυτήν. Η κατανόηση στην ψυχοθεραπεία, δεν εκλαμβάνεται πλέον ως ζήτημα μιας

απρόσωπης, καλλιεργημένης, μεθοδικής και χωρίς προκαταλήψεις τεχνικής εμπορούμενη κατά βάση από το πνεύμα των επιστημών της Νεωτερικότητας. Δεν στοχεύει πλέον στην «αντικειμενική και βέβαιη γνώση» που αφορά ένα εντέλει αποστασιοποιημένο άτομο που βρίσκεται εκτός σχέσεων, αλλά προϋποθέτει την εμπλοκή μας και τη συμμετοχή μας. Πρόκειται για μια διαδικασία συνάντησης και ανταπόκρισης στην οποία δίνεται έμφαση στη σχέση μέσα στην οποία, το προς κατανόηση, κατανοείται και αποκτά σάρκα και οστά. Το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα δεν είναι απλώς μια καλύτερη κατανόηση αλλά η εμπειρία μιας αληθινής συνάντησης.